

Nr 12.

Ankom till riksdagens kansli den 9 mars 1922 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion angående tillägg till 19 § 2 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt.

(2:a avd.)

I en inom första kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 22, har herr *Boman* hemställt, »att riksdagen måtte besluta ett tillägg till 19 § 2 mom. av förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt av innehåll, att B-skatt utgår endast å sådan vinst, som av bolaget lagligen kunnat utdelas till aktieägarna.»

Beträffande motiveringen härför får utskottet hänvisa till motionen.

Som bekant har det från och med år 1920 ålegat aktiebolag och solidariska bankbolag¹⁾ att förutom den egentliga inkomstskatten, som för dessa benämnts A-skatt, utgöra en särskild inkomstskatt, den s. k. B-skatten. Denna skatt utgår å den del av bolagets nästföregående år till A-skatt taxerade inkomst, som icke utdelats till delägarna, dock efter avdrag för å inkomsten belöpande kronoutskylder samt i fråga om försäkringsbolag jämväl för vinstutdelning till försäkringstagare. Genom B-skatten har avsetts att i viss utsträckning åstadkomma en utjämning i den förut rådande olikheten i beskattningshänseende mellan ett bolags till delägarna utdelade vinstmedel och hos detsamma besparade sådana.

I motionen har framhållits, att ett påförande av B-skatt saknade varje berättigande, där densamma komme att drabba vinst, som lagligen icke kunnat utdelas. Det är emellertid att märka, att B-skatten icke utgår å bolagets enligt räkenskaperna besparade vinst, utan såsom

Utskottet.

¹⁾ Vad i det följande säges om aktiebolag eller bolag gäller ock solidariska bankbolag.
Bihang till riksdagens protokoll 1922. 7 saml. 10 häft. (Nr 12—13.) 1

här ovan nämnts å den till A-skatt taxerade inkomsten efter vissa avdrag. Som den bokförda och den i taxeringshänseende beräknade fonderingen endast i undantagsfall till storleken sammanfalla, skulle därför ett fullständigt tillmötesgående av motionärens önskan förutsätta en omläggning av den grund, å vilken taxeringen till B-skatt bygger. I detta sammanhang vill utskottet framhålla, att i den mån ett bolags taxerade inkomst icke kunnat utdelas till delägarna, på den grund att i densamma ingår belopp, som enligt räkenskaperna använts till företagande av extraordinära, i beskattningshänseende icke avdragsgilla avskrivningar, det ur principiell synpunkt icke kan anses oriktigt, att B-skatt påföres inkomsten, enär oftast genom avskrivningen en faktisk fondering äger rum, ehuru denna icke på vanligt sätt kommer till synes i bolagets balansräkning. Icke heller synes följdriktigt att från B-skatt undantaga i lag föreskrivna avsättningar till reservfond.

Påföres åter B-skatt en inkomst, som måst användas att täcka ett bolags från föregående år förefintliga brist, kommer onekligen skatten att verka synnerligen obillig utan att kunna från principiell ståndpunkt försvaras. Utskottet har jämväl övervägt möjligheten av att i författningen införa en bestämmelse, som skulle förhindra att sådan vinst påfördes B-skatt. Emellertid skulle ett stadgande härom sannolikt öppna vägen för nya ojämnheter vid beskattningen. Det är nämligen att märka, att taxeringsmyndigheterna nöja sig med ett konstaterande av att ett bolags verksamhet lämnat förlust utan att verkställa någon uppskattning av det belopp, vartill förlusten, beräknad enligt skatteförfattningarnas föreskrifter, bort upptagas. Vidare skulle såsom en naturlig konsekvens av en sådan bestämmelse uppstå ett anspråk hos bolag, som använt fonderade medel till täckande av uppkommen förlust, att återbekomma för desamma erlagd B-skatt. Ett tillgodoseende av detta berättigade anspråk skulle i sin ordning kräva ett restitutionsförfarande efter i huvudsak samma grunder, som för närvarande komma till användning vid restitution av B-skatt. Enligt vad den hittills vunna erfarenheten givit vid handen hava emellertid ärenden angående restitution av B-skatt förorsakat vederbörande myndigheter ett tidsödande arbete samt givit anledning till svårlösta tolkningsfrågor, sammanhängande med ovan påpekade omständighet, att B-skatten påföres en uppkonstruerad fondering, medan vid restitution hänsyn givetvis måste tagas till den faktiska, enligt räkenskaperna fonderade inkomsten. Utskottet har på grund därav icke ansett tillrådigt, att rätten till återbekommande av erlagd B-skatt utvidgas, åtminstone icke innan någon ytterligare erfarenhet på området vunnits.

En reformering i den riktning motionären föreslagit av bestämmelserna angående B-skatten skulle följaktligen komma att stöta på mycket stora tekniska svårigheter. Även om en från principiell synpunkt antaglig lösning kunde uppnås, skulle densamma sannolikt kunna vinnas endast på bekostnad av den enkelhet, som utmärker själva taxeringen till B-skatt. För övrigt får, såsom 1919 och 1921 års bevillningsutskott framhållit, B-skatten betraktas mera som en nödfallsutväg i avbidan på en bättre anordning än såsom en slutgiltig lösning av frågan om en konsekvent beskattning av bolagens inkomster. Från denna synpunkt torde en påbyggnad å den grund, varå B-skatten uppförts, icke böra ske.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att förevarande motion I:22 av herr Boman, angående tillägg till 19 § 2 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 9 mars 1922.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, friherre Fleming, Gustaf Nilsson, Antonsson, K. A. Nilson, Wigforss, Wohlin, Björnsson, Jönsson i Boa, Johansson i Kullersta, Sköld, Henrikson, Vinnersten, Leander, Isak Svensson, Uddenberg i Karlskoga, Lövgren i Nyborg, Jönsson i Fridhill, Olsson i Golvvasta och Brännström.
